

De (storm na de) Nashville-verklaring.

Over de inhoud van de Nashville-verklaring valt veel te zeggen. De Nederlandse versie die vorige week verscheen en ondertekend werd door prominente theologen en politici heeft veel stof doen opwaaien. Meer nog dan op de verklaring zelf reageren, voel ik de behoefte om te reageren op de discussies in de (sociale)media die in de afgelopen week. Ik ben pastoor van een kleine geloofsgemeenschap (de Oud-Katholieke parochie) en voorzitter van de Raad van Kerken in Delft, deze functies zet ik graag in om een bijdrage te leveren aan het gesprek dat de komende tijd nog wel door zal gaan. Ondanks mijn functies is dit een persoonlijke reactie in vijf punten.

Ten eerste, vraag ik mij af, waarom deze verklaring in alle hoeken van de samenleving zoveel stof doet opwaaien, zowel binnen als buiten de kerken. Zijn dit onbekende of nieuwe ideeën? Niet bepaald. Wisten we niet dat deze ideeën binnen het christendom leven? Ik denk dat eigenlijk iedereen dat wel weet of had kunnen weten. Google op christendom en seksualiteit en je komt genoeg standpunten tegen. Waarom dan toch die verbazing?

Ten tweede kennen wij in ons land de vrijheid om te zeggen en denken wat je wilt, zolang de grondwet daarmee niet overtreden wordt. Die wordt pas overtreden als mensen bijvoorbeeld op basis van deze verklaring ongelijkwaardig behandeld worden. Daar is geen sprake van. Sterker nog, de tekst benadrukt meermaals de gelijkwaardigheid van alle mensen. In de beleving van de ondertekenaars staan alle mensen zondig voor God en moeten Zijn genadig oordeel afwachten. Nergens wordt gesteld dat homoseksuelen, transgenders of wie dan ook anders behandeld moeten worden.

Ten derde schijnt het zo te zijn dat wanneer een mening of opinie anderhalve eeuw geleden gemeengoed was, deze nu ouderwets, oubollig of zelfs verwerpelijk is. Bepaalt de tijd ons denken of de bronnen van ons geloof? Elke mening of opvatting die in de huidige tijd wordt opgedaan door bijbelse bezinning is een actuele en hedendaagse mening, waar wij ons toe moeten verhouden. Wie de Nashville-verklaring wegzet als ouderwets, neemt bij voorbaat de opstellers van de tekst niet serieus en diskwalificeert zichzelf voor de dialoog.

Ten vierde schijnt de opvatting bij velen in de samenleving te heersen dat wanneer een christen (of een groep christenen) een uitspraak doet, dit meteen ook het standpunt is van alle christenen, van alle kerken of zelfs dé Kerk. Helaas is dat sinds het laatste Oecumenische Concilie niet meer het geval. Net zo goed als de uitspraak van 1 predikant van de Hersteld Hervormde Kerk niet de mening van alle predikanten is, of een artikel van 1 oud-katholieke pastoor niet de mening van dat kerkgenootschap vertegenwoordigt.

Ten slotte lijkt bij zowel de ondertekenaars als de tegenstanders het idee te bestaan dat hun interpretatie van de Schrift de juiste is. Feit blijft dat de Bijbel een uiterst complex boek is met een onvoorstelbaar rijke inhoud. Dat maakt deze teksten buitengewoon moeilijk te verstaan. Beweren dat mijn interpretatie de enige juiste is of dat de interpretatie van de ander absoluut fout is, is hoogmoed. Waar waren wij toen Hij de aarde grondvestte? Hebben wij ooit de morgen ontboden of de dageraad zijn plaats gewezen? (Vgl Job 38). Spreken over de Bijbel is spreken uit geloof en nooit uit zekerheid. Onvolkomen is ons kennen en onvolkomen is ons profeteren.

Ben ik het nou eens met de ondertekenaars van deze tekst? Nee. Absoluut niet zelfs, maar met Voltaire mag ik zeggen: "Ik verafschuw uw ideeën, maar ik zal mijn leven geven voor uw recht om ze uit te drukken". Wel denk ik dat een tekst als deze vruchtbaar kán zijn voor de Kerk(en). Eens te meer maakt deze tekst pijnlijk duidelijk dat we in de Kerk weliswaar eenheid nastreven, maar zeker geen eenheid zijn. Ten diepste is deze tekst een schreeuw in de ruimte die ons er aan herinnert dat we als christenen nog een hele weg te gaan hebben, dat we met elkaar in gesprek moeten blijven, dat we

ons moeten blijven bezinnen op de bronnen van ons geloof. En dat met de vriendelijkheid die Paulus ons voorschrijft (Fil. 4, 5). Alleen dan kunnen we een waardig getuigenis afleggen tegenover elkaar en de samenleving en daarmee elkaar en de samenleving dienstbaar zijn, zoals Jezus ons allen dienstbaar is geweest. Als wij, ondanks onze verschillende meningen, zijn liefde als voorbeeld nemen, pas dan kunnen we een licht zijn voor de samenleving en die samenleving ook echt kennis laten maken met Gods liefde. Opdat zij leven hebben in overvloed. Allemaal.

Pastoor Robin Voorn